

Da Juleflokkerne ringede.

Af Hans.

Oppe paa Kvisten i Baghuset i en af de usleste Gaarde i København, ligesom gemt for hele Verden, sad en fattig Enke. Udenfor var det bitterlig koldt. Sneen faldt om Stene paa dem, der færdedes paa Gaden, og der var mange; thi det var Dagen til Juleaften. Vinduerne derude vare alle Begne tilfrosne undtagen hos de større handlende, hvor man tænde dem op ved Hjælp af Gasfen eller en Lampe i Vinduet.

Hos Enten oppe paa Kvisten kunde hørten Gasfen eller Lampen se Ruberne, og Kaffelovnen var ogsaa afmægtig hertil af den Grund, at der manglende Julebødder af Brandstiftelse til den.

„Jeg kan virkelig ikke indlade mig paa at give Dem mere Kredit, Deres Regning er allerede altsor høj,“ havde Kuffthandieren sagt, da Enten var nedet til lille Juleaften for at bede om at faa endnu en halv Skappe Kul.

Den fattige Enke vendte sig om og gik, men det var, som om en Klump fattede sig fast i Halsen paa hende.

Det var omtrent fire Aar, siden hendes Mand døde; medens han levede, havde de det vel just ikke slet, men dog havde Herren stadig hørt den Bøn, der blev bedt, hver Gang de fattede sig til Bøds: „Gud, giv os dagligt Brød foruden Stam og Nød og saa en salig Død.“ Ja, den sidste Del af Bønnen turde hun ogsaa tro, at Herren havde hørt, det var hendes store Trøst midt i Sorgen.

Men nu, ja det havde endda gaet ganske godt indtil for et halvt Aar siden, da hun selv blev syg og ikke kunde arbejde, og der var fire Munde at nætte foruden hende selv, og til Fattiggæfnet vilde hun dog saa nødig ty.

Nu var hun vel saa nogenlunde kommet sig, men Kræfterne vilde ikke rigtig til at komme igen; blot hun stulde gaa op ad Trappen, ryttede Knæene under hende, og hun maatte hyle sig for hver Stige, hun kom op.

„Der er nu ikke mere for mig at gøre,“ havde Lægen sagt, „blot nu nogen kraftig Føde, saa komme nok Kræfterne.“ Men hvor stulde den kraftige Føde komme fra? Hidtil havde hun dog kunnet holde Mødet oppe og bedet i Troen: Gud, giv os dagligt Brød foruden Stam og Nød. Men i Dag syntes hun næsten ikke, hun kunde bede mere. Nej, Gud maatte have glemmt hende, eller var det Gud, der straffede hende paa denne Maade? Havde hun alligevel baaret sig urigtigt ad, da hun imod hele Familjens Næste gæftede sig med ham, den fattige Juleaften?

Som hun sad deroppe paa Kvisten i disse mørke Tanter, medens Børnene trøb sammen om hende og klagede baade over Sult og Kulde, begyndte Klokkerne at ringe Julen ind. „Hør, Moder,“ sagde den lille fem-årige Hans, „nu ringe Klokkerne, saa er det Jul, siger Søster.“

„Ja, Moder,“ sagde den lidt ældre Marie, „fortæl os om Jesusbarnet og de hellige Engle. Hvorfor er du saa bedrøvet, fare Moder? Du har jo altid sagt, at i Julen skulle vi især være glade.“

„Ja, fare Børn,“ sagde Enten, idet hun tørrede Tårerne bort af sine Øjne, „det var heller ikke rigtigt af mig at være saa bedrøvet.“

Saa tog hun sig da sammen, og medens Klokkerne ringede, fortalte hun den gamle og dog altid nye Historie om ham, som lod sig føde i Fattigdom og Usælsked, for at vi ved hans Fattigdom kunde blive rige. Alt som Enten fortalte den gamle Historie, flygtede Sorgen bort, og de iftsente alle en Julefalsme, selv lille Hans sang med.

Ligesom Sengen var endt, gik Døren op, og en høj, midaldrende Dame viste sig i den.

Det var Fabrikant Hentrichs Frue, hos hvem Enten tidligere havde vaaset. Hun kom just for at bringe hende en lille Julegave, da hun havde hørt om hendes Sygdom. „Hvorfor har De det, Madam Jensen?“ begyndte hun, idet hun traadte frem i Stuen og rakte Haanden til Enten og Børnene. „Men her er jo forfærdelig koldt,“ fortsatte hun; „De har dog vel noget at lægge i Kaffelovnen? Ikke det! Men hvorfor er De dog ikke kommen til mig? Det er dog virkelig for galt at sidde her og fryse med Børnene og det endda paa Juleaften! Det var da godt, jeg fik i Sinde at gaa herhen. Her er nu lidt Mælk til Dem og Børnene, om lidt skal der komme Kul og Brænde.“ Enten takkede med Tårer i Øjnene.

Da Fru Hentrichs var gaaet, stulde de jo til at se Sagerne efter; der var Smør, Fløis, Pølse og Æg, et dejligt, stort Stykke Julestags og andre gode Sager og saa en blaat Døtrone. „Nu vilde vi først takke Herren,“ sagde Enten til Børnene. Saa bøjede de alle Ana, og en inderlig Tak blev opsendt til alle gode Gæver Giver.

Nu timede Klokkerne; det var, som sang de ind i Entens Hjerter: „Kan du se, du er ikke glemmt af Gud!“

„Lidt efter kom en Karl med en Tønde Kul og en Sæt Brænde. Nu blev der gjort Jule i Kaffelovnen, Børst blev dækket og Maden spist med en Glæde som maatte tun saa Steder den Aften.“

Jule i Sovestuen i den prægtige nye Bondegård i Landsbyen H. sad den rige Gaardmand Hans Olsen ved Sengen, hvori hans Kone laa alvorlig syg. Lægen havde just været der i Dag, han havde ikke givet meget Haab, Lungerne vare stærkt angrebne, havde han sagt. Deres eneste Barn, en sød lille Pige, stak Hovedet ind ad Døren. „Kære Fader,“ hviskede hun, „stulle vi ikke glæde nogle fattige i Julen? Der blev talt om det ved Børnegudstjenesten i Søndags, at det vilde vor Herre saa gerne se, at vi tænkte paa at glæde de fattige i Julen. Maa jeg ikke bede Stine om at lave en Kurv til, som jeg kan bringe hen til den fattige Trine? Hun vil vist blive saa glad,“ tilføjede Hans Olsen.

Den syge laa i Feber, imellem talte hun vildt, af og til flumrede hun.

„Hvad var det? Kom der nogen sørende i Kæne? Nej, det var jo Klokkerne, der fra den nærliggende Kirke ringede Julen ind. Der var saa stille, Hans Olsen hørte Klokkerne saa tydeligt, altsor tydeligt, syntes han, for det:

var slet ikke saa hyggeligt at høre paa dem, det var, ligesom de talte til ham, men det var slet ikke glædeligt, hvad de talte. Hans Olsen syntes, de sagde: „Hør nu efter os, du store, rige Mand! Nu ringe vi Julen ind for alle de andre; men du skal ingen Juleglæde have i Aar. Om en lille Tid skulle vi ringe over din Husru; det er vor Bestilling.“ Saa har du ingen Husru at dele din Rigdom og dine Glæder med. Og saa, ja saa kommer Turen ogsaa til dig, saa skal du forlade det hele.“

Hvorfor det skal taget saa haardt paa dig, spørger du. Har du da aldrig taget haardt paa nogen? Husk dig om! Hvorfor smed du straks igen det Brev, som du i Gaar sit sat i, da du ledte efter Reception? Det var jo det Brev, du fik i Sommer fra din stakkets fattige Søster berinde i København, hvori hun bad dig saa hønlige om Tilgielse, hvis hun havde trængt dig, og bad dig om lidt Hjælp i hendes Fattigdom, da hun og Børnene vare ved at lide Nød, fordi hun havde været syg. Kan du ikke huske, du lagde det til Side og svarede ikke paa det? Du luffede dit Hjerter for hendes Nød, var det ikke haardt? Og hvormed har hun egentlig fornærmet dig? Hun tog den Mand, som hun elskede, stent han var fattig; men var han ikke i alle Maader en høderlig Mand? Og hvis hun gjorde uret i at tage ham, har hun saa ikke lidt nok?

Den syge vaagnede pludselig op; hun saa sig vildt omkring. „Aa, giv dog de stakkets Børn nogen Mælk,“ raabte hun; „jeg kan ikke holde ud at høre deres Strig. Har du ikke svaret paa Brevet? Er det derfor, de ere komne?“ Hun luffede atter Øjnene, men blev ved at tale noget uforstaaeligt Tøseri, hvoraf kun enkelte Ord kunde skelnes.

Hans Olsen var saa angst, han turde næsten ikke være ene.

Efter et Par Dages Forløb blev den syge mere rolig. Præsten kom og talte med hende, hun oplod sit Hjerter for at Læseren var gaaet ind, begyndte de straks at spørge ham, hvad han sad og slæbede for. Kristian beslagde sig jo saa over sin Støtne og over, at hans Moder vilde blive saa bedrøvet, fordi han ikke havde kunnet sin Lektie.

„Dit Tøsestøvet!“ sagde en af Drengene. „Du er da ikke saa dum at fortælle din Moder, at du har siddet efter; vi sige, at Læseren har bedt os om at hjælpe sig at ordne noget i Stolen efter Støletiden, og dermed er den Historie forbi.“

„Ja, men,“ indvænte Kristian, „det er jo ikke sandt.“

„Ikke sandt!“ gentog den dygtigste af dem. „Du er da vel ikke noget Pøtsebarn? Du er da vel ikke bange for at sige saadan en lille Løgn?“

Jo, det var han rigtig nok bange for, men paa den anden Side, hvis det kunde lade sig gøre, var det jo alligevel rart at slippe for at fortælle Moder, hvordan det var gaaet. Længe kæmpede han med sig selv; flere Gange havde han besluttet at følge Sandheden og sige det hele til sin Moder, men stadig løb der igen en Stemme i hans Hjerter, som sagde: „Du kan godt gøre det din Moder faar det dog ikke at vide, saa gør det jo ikke noget,“ og denne Stemme blev stadig understyrtet af de andre Drenges onde Raad.

Refultatet blev da, at han fulgte deres Raad og søgte at døde den Stemme i sit Hjerter, som opfordrede ham til at følge Sandheden.

Efter en Times Forløb kom Læseren ind og hørte dem i Lektien, og saa sit de Lov til at gaa hjem.

Kristian løb, alt hvad han kunde. Da han kom hjem, stod hans Moder just i Døren. „Men Kristian,“ sagde hun, „hvor bliver du dog af?“ „Jo, Moder,“ stamme han, „Læseren bad mig og nogle andre Dreng om at hjælpe sig med at ordne noget i Stolen efter Støletid, og det gjorde vi saa.“

Hans Moder lagde nok Mærke til, at han stammede noget i det, men troede, det var, fordi han havde løbet saa stærkt; derfor fattede hun ingen Mistanke til ham, men formanede ham blot til ikke at løbe saa stærkt en anden Gang.

Da han kom ind i Stuen, faldt hans Øjne straks paa Billedet, men hvor blev han dog ideo og uhyggelig tilmode, det var, som Øjnene deroppe fra Billedet saa ham lige ind i Hjerter saa alvorlige, bedrøvede; det var, som om de sagde til ham: „Kristian, Kristian! hvad har du dog gjort? Du har jo løjet for din Moder.“ Han flyttede sig helt hen i en Krog af Stuen; men det hjalp ikke, Øjnene saa alligevel lige ned paa ham.

Han tog fat paa at læse sin Lektie til næste Dag, men det vilde slet ikke gaa; hvor nødtigt han end vilde, maatte han dog stadig se op paa Billedet, og hver Gang møbte han det samme bedrøvede Blik. Han var helt ulkkelig. „Hvad skal jeg dog gøre?“ spurgte han sig selv. „Vælt det hele for din Moder,“ sagde en Stemme i hans Hjerter. „Det er ikke nødvendigt,“ hviskede en anden Stemme, „i Morgen vil det hele være glemt.“

Hans Moder havde traadt ude i Køkkenet, men stent det begyndte at blive mørkt, kom Kristian ikke, som han plejede, og bad sin Moder om at tænde Lys, heller ikke havde han, som han plejede, en hel Del at fortælle sin Moder, da hun kom ind, om alle Dagens Begivenheder. „Er du syg, lille Kristian?“ spurgte hans Moder ham, „du ser saa fornyet ud.“

„Jeg har saa ondt i mit Hoved,“ fik han svaret; men dersom hans Moder havde set paa ham, idet han sagde dette, havde hun vist saet en Mistanke om, at det ikke hang rigtig sammen med den Hovedpine; thi hendes Dreng blev blusfende rød helt op over begge Øren.

(Sluttes.)

En lær Præstebroder, som i sin Tid var Lægrædant i „Den indre Mission“ i Danmark i mange Aar, har fortalt mig følgende fra sit eget Liv. Han holdt mange Møder i abstillige Aar, især i Jylland, og Herren viltsigede hans Vidnesbyrd, de hellige vare glade ved Lægmændens Fortyndelse. Men ved at læse Luthers Fortyrlaring til Galaterbrevet kom han i Tvivl om sin Kaldelse til at være Lægrædant. Han blev anfægtet og gennemkam-

pede mange aabelige Kampe og holdt til sidst helt op med at holde Foramlinger.

Denne Dørm saa hun fremdeles Lægrædantens at gaa med fromme Læder men aldeles virksom. Han saa, hvorledes de bortdødslede Livet paa Gungen, og hvorledes de omkom; men han tørte hørten Haand eller Fod for at redde dem. Dette harmede Kvinden. Da tom en klar Sky til Skyne, og fra Skyen lod en Røst: „Lægrædantent (Kvinden hørte hans Navn nævnet) skal tastes hen ud, fordi han ikke vil vidne!“ Mædelselagen gav den gamle Kvinde sig til at løbe med mod Lægrædantent; hun greb ham, bar ham i sine Arme og paa Vatten, knælede ned og bad til Herren i Himlene.

Denne Dørm kan ogsaa blive andre til Lærdom. Gud har anlagt Frelsens smalle Vej, saa man kan spjenge: Bejen ser jeg trang, dog jævnt Ved min Frelsers Kærlighed, Ham, som Sejren vandt paa Stevnet, Der paa Golgatha fandt Sted.

Esajas siger om den: „Og en banet Sti og Vej skal være der, en Vej, som skal kaldes Helligdommen“ (35, 8 fl.). Ad denne vandrer de troende døbte, de hellige, der lyder Sang; thi de vandre „til Zion, hvidglatte skønneste Land“; „de gaa frem fra Kraft, de ses af Gud paa Zion“ (Gal. 84, 8).

Hvor dejligt at være paa denne Vej! Er du ikke med blandt den Skare, som vandrer mod Jerusalem! Kom Ven! Herren kalder ad dig, ligesom han talte ad Zakaus. Saa med til det Land, hvor de hellige hvile; tro paa Jesus og følg ham; da er du paa Bejen; thi han er Bejen.

Men vi skulle ikke vandre paa denne Vej med tilbunde Øjne. Se dig om til højre og venstre, og du ser denne Verdens „Ghngels, Dynd og Fortræd, Forfængelighed“; du ser, hvorledes Følf af alle Aldere, Stænder og Stillinger grine, lege, sjafse, støje og danse deres kostbare Naadetid bort, og med forke Mellemrum synter nogen gennem Hængedyndet, Livstraaden brister, Døden henter sit Bytte, nedad gaar det, nedad i Fortæbelsen, ned i Helvede. „Hvo, som ikke tror, skal blive fordømt“ (Mark. 16, 16).

Frelste Mennekte! Broder og Søster! gaar du hen at Frelsens Vej med forslagne Arme, soldede Hænder og indlede Øjne og lader dine Medmennecker synke ned i Fortæbelsens Dynd uden at gøre noget for at redde dem, uden at advare dem, uden at raabe til dem: slyr fra den lyktonnende Vrede! Forfærdeligt! I skulle være mine Vidner, det er Herrens Død og Kald til alle hans hellige Sæl Bønnen for din Mund og abdar de letfindige Verdensbørn, søg dog at føre nogle ind paa Frelsens Vej.

Er du med i Menighedsarbejdet, saa du sammen med Menigheden søger at vinde Sjæle for Jesus? Er du med i Samfundsarbejdet, saa du gennem dette er med til at frelse vore egne vantrø Landsmænd? Er du med i Hedningemissionens Gerning, mnd til at føre Hedningerne til Kristus? Er du med til at føre dine Medmennecker bort fra Afgjundens Hængedynd, med ved Bøn, Vidnesbyrd, Offer og et helligt Liv? Herren befiælet: os med det Sind, der kan hntes over de vantrø og i hellig Midtærhed virke for Synderes Frelse. Det hedder om Guds Folk: „Naar de gaa gennem Morbardsalen (Taarebalden), gøre de den til Kildevæld“ (Gal. 84, 7). Lad os være med til at forvandle denne Verden med dens Sorg, Letfindighed, Synd og Død til et saadant Sted, at Syndere blive „bedækkede med en Regn af Belsignelse“, med Frelse og Salighed for Jesu Skyld.

Frelste Hjerter, som Verden bebrager, Medens Belysning og Læro dig nøget, Jesus, din Frelser, saa forligt nu spørger dig: Kommer du ej snart?

*) Det var vist nok Pastor Adam Bølow i Bording, ham, om hvem Pastor Blich. Ved sagde, at det var den eneste gamle i Danmark, han kunde lide.

Fald og Opvejning.

Af Hans.

Herren saa paa Pøer, og han gik udenfor og gned Bindehænde. Kap. 21, 61-62.

Omtrent en Hjerdingvej fra Landsbyen i et lille, gammelt Hus boede en fattig Enke med sin lille Søsn, en Dreng paa omtrent tolv Aar. Han var den yngste af fem Søstende, hvoraf de ældre nu vare konfirmerede og komne ud at tjene, kun Kristian var endnu tilbage. Gjæmmet var baade lille og fattigt. Enten havde alt i mange Aar været ege om at bjerge Føden til sig og Børnene. Huset bestod kun af to smaa Stuer og et lille bitte Køkken med Stengulv; den ene Stue tjente til Dagligstue, den anden til Sovestue.

Der fandtes ikke mange Herligheder i Huset af dem, som høre denne Verden til, kun de aller nødvendige Møbler. Dog var der en Prydelse, som i etbvert Fald Kristian satte umaadelig høj Pris paa. Det var et stort Billede af vor Frelser, som hang lige over Komoden. Dette Billede havde nemlig den Egenskab, som jo ikke er helt ualmindelig for Billeder, at hvor man end opholder sig i Stuen, saa syntes det, som om Øjnene fra Billedet saa lige ned paa en. Og ikke det alene, men de kunde ogsaa se helt forfæltigt paa en, somme Tider kunde de se saa alvorligt og venligt paa Kristian, naar han stod og betragtede Billedet, og til andre Tider kunde de se saa alvorligt, ja helt bedrøvet paa ham, saa det næsten syntes, som om der var

En advarende Drøm.

Af J. M. Hansen.

En lær Præstebroder, som i sin Tid var Lægrædant i „Den indre Mission“ i Danmark i mange Aar, har fortalt mig følgende fra sit eget Liv. Han holdt mange Møder i abstillige Aar, især i Jylland, og Herren viltsigede hans Vidnesbyrd, de hellige vare glade ved Lægmændens Fortyndelse. Men ved at læse Luthers Fortyrlaring til Galaterbrevet kom han i Tvivl om sin Kaldelse til at være Lægrædant. Han blev anfægtet og gennemkam-

pede mange aabelige Kampe og holdt til sidst helt op med at holde Foramlinger.

Denne Dørm saa hun fremdeles Lægrædantens at gaa med fromme Læder men aldeles virksom. Han saa, hvorledes de bortdødslede Livet paa Gungen, og hvorledes de omkom; men han tørte hørten Haand eller Fod for at redde dem. Dette harmede Kvinden. Da tom en klar Sky til Skyne, og fra Skyen lod en Røst: „Lægrædantent (Kvinden hørte hans Navn nævnet) skal tastes hen ud, fordi han ikke vil vidne!“ Mædelselagen gav den gamle Kvinde sig til at løbe med mod Lægrædantent; hun greb ham, bar ham i sine Arme og paa Vatten, knælede ned og bad til Herren i Himlene.

Denne Dørm kan ogsaa blive andre til Lærdom. Gud har anlagt Frelsens smalle Vej, saa man kan spjenge: Bejen ser jeg trang, dog jævnt Ved min Frelsers Kærlighed, Ham, som Sejren vandt paa Stevnet, Der paa Golgatha fandt Sted.

Esajas siger om den: „Og en banet Sti og Vej skal være der, en Vej, som skal kaldes Helligdommen“ (35, 8 fl.). Ad denne vandrer de troende døbte, de hellige, der lyder Sang; thi de vandre „til Zion, hvidglatte skønneste Land“; „de gaa frem fra Kraft, de ses af Gud paa Zion“ (Gal. 84, 8).

Hvor dejligt at være paa denne Vej! Er du ikke med blandt den Skare, som vandrer mod Jerusalem! Kom Ven! Herren kalder ad dig, ligesom han talte ad Zakaus. Saa med til det Land, hvor de hellige hvile; tro paa Jesus og følg ham; da er du paa Bejen; thi han er Bejen.

Men vi skulle ikke vandre paa denne Vej med tilbunde Øjne. Se dig om til højre og venstre, og du ser denne Verdens „Ghngels, Dynd og Fortræd, Forfængelighed“; du ser, hvorledes Følf af alle Aldere, Stænder og Stillinger grine, lege, sjafse, støje og danse deres kostbare Naadetid bort, og med forke Mellemrum synter nogen gennem Hængedyndet, Livstraaden brister, Døden henter sit Bytte, nedad gaar det, nedad i Fortæbelsen, ned i Helvede. „Hvo, som ikke tror, skal blive fordømt“ (Mark. 16, 16).

Frelste Mennekte! Broder og Søster! gaar du hen at Frelsens Vej med forslagne Arme, soldede Hænder og indlede Øjne og lader dine Medmennecker synke ned i Fortæbelsens Dynd uden at gøre noget for at redde dem, uden at advare dem, uden at raabe til dem: slyr fra den lyktonnende Vrede! Forfærdeligt! I skulle være mine Vidner, det er Herrens Død og Kald til alle hans hellige Sæl Bønnen for din Mund og abdar de letfindige Verdensbørn, søg dog at føre nogle ind paa Frelsens Vej.